

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 13531

гр. София, 30.05.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЦВЕТОМИР М. МИНЧЕВ

като разглежда докладваното от ЦВЕТОМИР М. МИНЧЕВ Гражданско дело № 20211110142810 по описа за 2021 година

Образувано е по искова молба с вх. № 30366/21.07.2021 г., подадена от Й. Г. ХР., ЕГН *****, чрез адв. Д.Ш., срещу ЗД „Б.“ АД, ЕИК 831830482.

С исковата молба ищцата Х. излага твърдения, че има качеството на лизингополучател по договор за финансов лизинг от 05.08.2019 г., сключен с лизингодателя - „Те...“ ООД /сега „Т.“ АД/, чийто предмет е л. а. „Мерцедес“, с рег. № СВ 9948 НТ, застрахован при ответника ЗД „Б.“ АД по застраховка „Каско на МПС“, обективизирана в застрахователна полица № E19990014234/05.08.2019 г., страна по която е бил лизингодателят – „Те...“ ООД. Сочи, че в срока на действие на застрахователния договор – на 03.09.2019 г. е настъпило застрахователно събитие – палеж, вследствие на което лизинговият автомобил е изгорял напълно, поради което същият е обявен за „тотална щета“. Заявява, че след уведомяване на ответника за настъпване на застрахователното събитие, по експертна оценка същият е определил застрахователно обезщетение в размер на 73 704 лв., но е намалил същото с 10 %, или на сумата от 66 333,60 лв., която е изплатил в полза на лизингодателя. Допълва, че в изпълнение на клаузата на чл. 6, ал. 10 от договора за финансов лизинг от 05.08.2019 г., съгласно която разликата между изплатеното застрахователно обезщетение и вредите се превежда на лизингополучателя, „Т.“ АД, в качеството си на лизингодател, е заплатил в полза на ищцата сумата от 3 000 лв., която същата счита за недостатъчна, тъй като разликата между платеното застрахователно обезщетение в размер на 66 333,60 лв. и уговорената застрахователна сума от 94 000 лв. е значително по-голяма, поради което претендира същата под формата на застрахователно обезщетение в размер на 3 000 лв. /като част от общо вземане в размер на 27 666,40 лв./. Правната си летиция от предявяване на претенцията си обосновава с твърдението, че всички дължими от ответния застраховател суми над вече платената от него такава в размер на 66 333,60 лв. следва да бъдат присъдени в нейна полза, легитимирайки се като носител на вземането както със сключването на договора за финансов лизинг от 05.08.2019 г., така и по силата на закона, а именно: чл. 343 ТЗ, чл. 205, ал. 1 ЗЗД и чл. 384, ал. 3 КЗ, поради което отправя петитум за заплащане на сумата от 1 250 лв. /като част от общо вземане в размер на 27 666,40 лв./, представляваща главница по застрахователно обезщетение.

Съблюдавайки изложените от ищцата фактически твърдения и обстоятелствата, от които според заявеното от нея исковата ☐ претенция произтича, както и заявления петитум, а именно: „главница по дължимо застрахователно обезщетение“, съдът е счел, че исковата молба е нередовна, поради което с разпореждане от 23.07.2021 г. на Й.Х. са дадени указания в да уточни основанието, от което произтича исковата ☐ претенция за заплащане на застрахователно обезщетение в размер на 1 250 лв., а именно от договор за застраховка

„Каско“ от 05.08.2019 г., в който случай следва да твърди, че е страна по него в качеството на застраховано лице, а в случая такива твърдения не се излагат, или от договор за финансов лизинг от 05.08.2019 г., в който случай следва да твърди защо счита, че същото □ се дължи от страна на застрахователя по застраховка „Каско“ – ЗД „Б.“ АД, срещу който исковата молба се насочва. Напомнено е, че при неизпълнение на указанията исковата молба ще бъде върната, а производството по делото – прекратено.

В изпълнение на дадените указания с молба от 06.08.2021 г. ищцата е преповторила твърденията си относно сключването на договор за лизинг от 05.08.2019 г. между нея и „Т.“ АД, който в клаузата на чл. 6, ал. 10 предвижда, че разликата между изплатеното застрахователно обезщетение и вредите се превежда на лизингополучателя, поради което същата се явява кредитор спрямо лизингодателя. Отново посочва, че правната □ легитимация се основава както на договора за лизинг, така и на закона, преповтаряйки съдържанието на разпоредбите на чл. 343 ТЗ и чл. 205, ал. 1 ЗЗД, според които рискът от погиване на вещта се носи от лизингополучателя. Позовава се и на чл. 384, ал. 3 КЗ, твърдейки, че остатъкът от застрахователното обезщетение □ се дължи след приспадане на неплатените суми по договора за лизинг, каквито в случая не са налице. Със същата молба заявява, че претендира мораторна лихва, която индивидуализира по размер и период и представя доказателства за внесена държавна такса в размер на 50 лв.

Съдът отново е счел, че нередовностите на исковата молба не са били отстранени, поради което с разпореждане от 08.10.2021 г. е предоставил последна възможност на ищцата да обоснове правния си интерес от насочване на исковата си молба срещу застрахователя – ЗД „Б.“ АД при положение, че от изложените с нея и уточнителната молба от 06.08.2021 г. твърдения става ясно, че претендира свои права, произтичащи от договора за финансов лизинг от 05.08.2019 г., а не упражнява чужди такива – тези на лизингодателя – „Т.“ АД, както и да посочи защо обосновава претенцията си с разпоредбата на чл. 384, ал. 3 КЗ, доколкото същата касае случай на изплащане на застрахователно обезщетение в полза на лизингодателя, а не на лизингополучателя, а в същото време не твърди да е налице и хипотезата на чл. 384, ал. 2, т. 1 КЗ, т. е. да е налице частична щета, в който случай действително обезщетението би било дължимо на лизингополучателя. Изрично е посочено, че при изпълнение на дадените указания ищцата не следва да преповтаря едни и същи твърдения при положение, че съдът вече е счел, че същите не са достатъчни за отстраняване на нередовностите на исковата молба. Отново е напомнено, че при повторно неизпълнение на указанията в срок и в цялост исковата молба ще бъде върната, а производството по делото – прекратено.

В изпълнение на дадените указания с молба от 16.11.2021 г. ищцата за първи път е изложила твърдения, че исковата □ претенция се основава на деликтно основание, претендирайки репарирането на претърпените от нея имуществени вреди, представляващи непосредствена последица от непозволеното увреждане, насочвайки същата срещу трето за лизинговия договор лице. Отново се превповтаря съдържанието на разпоредбата на чл. 343 ТЗ, според която рискът от погиване на вещта, предмет на лизинга, се носи от лизингополучателя, поради което именно последният е носител на деликтното право.

С последно разпореждане от 18.02.2022 г. съдът е предоставил възможност на ищцата Х. да уточни основанието, от което произтича исковата □ претенция – от договор за финансов лизинг от 05.08.2019 г., т. е. от договорно основание, или от непозволено увреждане, т. е. от извъндоговорно основание, при съобразяване на обстоятелството, че в исковата молба и уточнителната молба от 06.08.2021 г. се излагат твърдения, че претендираното вземане се основава на клаузата на чл. 6, ал. 10 от договора за финансов лизинг, т. е. източникът му е договорно основание, а в същото време с последната уточнителна молба от 16.11.2021 г. за първи път се излагат твърдения, че предмет на исковата □ претенция е деликтно обезщетение срещу ответния застраховател, вследствие на

непозволено увреждане, т. е. източникът му е непозволено увреждане. На ищцата е указано изрично, че при отстраняване на нередовностите на исковата молба следва да се придържа към първоначално изложените в нея фактически обстоятелства, от които исковата претенция произтича, като с последващи уточнения не следва да въвежда ново основание, различно от първоначално заявеното. Същата отново е предупредена за последиците от неотстраняване в срок на допуснатите нередовности – връщане на исковата молба и прекратяване на производството по делото.

В отговор на дадените указания, по делото е депозирана молба от 21.03.2022 г. от ищцата, с която посочва, че исковата претенция за заплащане на застрахователно обезщетение произтича от деликтно – извъндоговорно основание, въведено още с исковата молба, а именно палеж на процесния автомобил. Изяснява се, че нови твърдения и основания за процесното вземане не са въвеждани, а позоваването на клаузата на чл. 6, ал. 10 от процесния договор за финансов лизинг е единствено, за да се обоснове легитимацията и правния интерес в лично качество да предяви иск срещу застрахователното дружество, а не от името на лизингодателя, при условията на чл. 134 ГПК.

Съдът, като съобрази твърденията на ищцата, изложени в исковата молба и направените от нея допълнителни уточнения, намира, че на основание чл. 129, ал. 3 ГПК същата следва да бъде върната, а производството по делото да се прекрати, като съображенията за това са следните:

В разпоредбите на чл. 127 и чл. 128 ГПК законодателят е въвел изискванията за редовност на подадената искова молба, с която се поставя началото на исковото производство. Когато същата отговаря на посоченото съдържание се гарантира законосъобразното развитие на процеса и постановяването на допустимо съдебно решение. Предвид това и съгласно изричната разпоредба на чл. 129, ал. 1 ГПК съдът следи служебно за редовността на исковата молба и то във всеки стадий, като в случай на констатирана нередовност, т. е. при несъответствието с някои от изискванията на чл. 127 и чл. 128 ГПК, същата следва да бъде оставена без движение, а на ищеца да бъде дадена възможност в срок да отстрани нередовността, с изясняване на неблагоприятните правни последици от неотстраняването – връщане на исковата молба, съответно прекратяване на съдебното производство. Необходимо е указанията да бъдат достатъчно ясни и конкретни, както и задължително да се съобщят последиците от тяхното неизпълнение.

Съгласно разпоредбата на чл. 127, ал. 1, т. 4 и т. 5 ГПК сред изискванията за редовност на сезиращата съда искова молба са изложение на обстоятелствата, на които се основава искът, както и посочване на конкретното искане към съда, като петитумът /искането за защита/ трябва да бъде логично свързан и да следва от изложените в обстоятелствената част факти.

Изискването на законодателя за надлежно индивидуализиране на спорното право – чрез посочване на неговото основание, а именно фактите, от които възниква и въз основа на които съществува спорното право, чиято защита се търси, е обусловено от обстоятелството, че именно с изложените в исковата молба обстоятелства ищецът определя предмета на доказване в производството и на произнасяне от съда, респ. очертава защитата на ответната страна, поради което е недопустимо, без надлежно изменение, искът да бъде разгледан на фактическо основание, различно от посоченото в исковата молба, респ. при допуснато противоречие в сочените основания и търсената защита.

В случая, в процесната искова молба ищцата излага твърдения за съществуването на две договорни правоотношения, произтичащи съответно от договор за финансов лизинг от 05.08.2019 г., страни по който са Й.Х. и третото за процеса лице „Т.“ АД, както и от договор за застраховка „Каско“ от 05.08.2019 г., възникнало и съществуващо между „Т.“ АД и ответникът ЗД „Б.“ АД.

С исковата молба и последващите уточнителни такива от 06.08.2021 г. и от 16.11.2021

г. ищцата претендира заплащането на сума под формата на застрахователно обезщетение и представляваща частична претенция от разликата между изплатеното застрахователно обезщетение за настъпил покрит риск – палеж на застрахованата вещ /лек автомобил/ и дължимите суми по договора за финансов лизинг, позовавайки се на конкретна клауза от последния – чл. 6, ал. 10 с твърдение, че последната е дължима от лизингодателя „Т.“ АД. Съобразявайки това, съдът намира, че е налице противоречие между изложените фактически твърдения и заявеното искане за осъждане на ЗД „Б.“ АД, тъй като ищцата не твърди дружеството да е страна по договора за финансов лизинг, от който произтича правото за заплащане на посочената парична сума.

Същевременно съдът счита, че е налице и допуснато противоречие относно основанието, на което Х. претендира процесните вземания, доколкото с уточнителната си молба от 16.11.2021 г. същата за първи път въвежда довод, че исковата претенция е насочена към репарирание на имуществени вреди, представляващи пряка и непосредствена последица от непозволено увреждане, поддържайки обаче, че процесната сума е остатъкът от размера на дължимо застрахователно обезщетение след приспадане на неизплатените задължения по договора за финансов лизинг, което ищцата има право да получи именно в качеството си на лизингополучател. Налице е едновременно позоваване на две различни основания за претендиране на процесното вземане – договорно и извъндоговорно /деликтно/, чрез търсена на защита на правото на ищцата, произтичащо от договора за финансов лизинг, така и на правото да получи деликтно обезщетение поради непозволено увреждане, което позоваване не внася яснота кой е правопораждащият фактически състав, породил процесното притезание, респ. от който Х. твърди то да произтича. В случая, това недопустимо противоречие в обстоятелствената част на исковата молба не е преодоляно и с депозирането на последната уточнителна молба от 21.03.2021 г., в която в противоречие с всички изложени от ищцата предходни твърдения по делото се посочва, че позоваването на клаузите на процесния договор за финансов лизинг е идинствено с цел обосноваване на легитимацията на Х. като ищец по делото, както и, че правата □ произтичат от деликтно основание, каквото твърдение на по-ранен етап тя не е заявявала. Нещо повече, същевременно, от една страна отново се претендира сума с твърдение, че същата има характер на застрахователно обезщетение, т. е. заявеният нов петитум е в пълно противоречие с нововъведеното основание на претенцията, а от друга страна – остава неочертан и конкретният фактически състав на деликта по чл. 45 ЗЗД, тъй като липсват конкретно наведени фактически твърдения относно лицето, носещо отговорност за твърдяното непозволено увреждане, както и в какво се изразява противоправността в поведението му, а също така и относно вида на вредите. В допълнение следва да се отбележи, че дори и такива твърдения да бяха изложени, то те отново биха били в противоречие с първоначално заявените такива, доколкото в нито един момент в хода на процеса /с изключение на последната уточнителна молба от 21.03.2022 г./ не са излагани доводи за твърдян деликт, а още по-малко, че характерът на исковата сума представлява претърпени вреди, а не застрахователно обезщетение.

С оглед всичко изложено дотук , съдът намира, че въпреки нееднократно и подробно дадените указания до ищцата, последната не е отстранила допуснатите нередовности в исковата молба, поради което и с оглед липсата на яснота относно основанието за претендиране на процесното вземане, неговият характер, както и на конкретни и непротиворечиви твърдения, обосноваващи процесуалноправната легитимация именно на ответната страна, като носеща отговорност за заплащане на търсеното обезщетение, то ан основание чл. 129, ал. 3 ГПК, исковата молба следва да бъде върната, а производството по делото – прекратено, включително и по отношение на иска за лихва за забава, с оглед акцесорния му характер спрямо главния такъв.

Така мотивиран на основание чл. 129, ал. 3 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба с вх. № 30366/21.07.2021 г., подадена от Й. Г. ХР., ЕГН *****, чрез адв. Д.Ш., срещу ЗД „Б.“ АД, ЕИК 831830482, като **ПРЕКРАТЯВА** производството по гр. дело № 42810/2021 г. по описа на Софийски районен съд, II ГО, 79 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на ищцата.

Съдия при Софийски районен съд: _____